

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Bjovulfs Drape eller det af Hr. Etatsraad Thorkelin 1815 udgivne angelsachsiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 284. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_11-txt-shoot-idm2068/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ståars Far-Fader (Dngenthiov og Ane eller Anum) Sædgils, som kun forekommer een eneste Gang, kan let være læst fejl for Sædgils og betyde Adils; og endelig finde vi i Henfende til Begivenhederne et Ulyglimt, som maa forfikkre os om, at vi ere paa historisk Grund.

Fire Krige mellem Gothe og Svevne omtaler Digtet og beskriver de to temmelig udførlig. I den første, serat efter Hrædels Død, faldt Hædlen for Dngenthiov, i den anden faldt Dngenthiov for Higelaks Kæmper; i den tredje faldt Hrædred, Higelaks Son, for Dhter, eller vel snarere for hans Sønnar, og i den fjerde hevrede Bjovulf Stads, og indfattede, som det lader, Sædgils eller Sædgils til Konge i Sverrig. Om disse Begivenheder kan det ikke undre os at fattes videre Besked, da vi alt længe har vidst, at der gjennem mange Aarhundreder ere førte hyppige Krige mellem Upsals Konger og de Gothiske, uden, af Mangel paa indenlandske Sagn, at kunne oprede dem, men nu fortæller Digtet, at Higelak faldt i Frisland i en Strid mod Frankerne, her kan vi formode, og næsten krave et frantsk Bidneskryd, og det finde vi virkelig. Det er Gregorius Turonensis, som beretter, at da Godovrans dræbte adskillige smaa frantske Konger, fødte en af deres Sønnar, Phinibert til en dansk

Konge, hvis Navn skrives temmelig forskellig, men overalt saa, at man haade kan see det, som et fremmed Navn, er forhættel, og nødes til at gjenskende Higelacs, da Hilac klart siges at være det blivende under alle Fordeleiser *). Denne Kong Hilac tog heraf Anledning til at gjøre et Tog mod Frankene, hvor han plyndrede en af Aetuarernes eller Aetuarernes Byer, men faldt siden siges i Nederlandene Aar 512. Kunde man endnu noget Djævelsk treise om at det er vor Higelacs Tog her fortælltes, da maatte dog Dvirlen forsinde, naar vi see, at begge Stædet i Digtet hvor Higelacs Fald omtales (S. 176 og 216) nævnes og Hævarerne (hetvare) der jo her maa anses for det samme som Aetvarerne, mellem hans Fiender. Erer er Bindingen ved denne lille Opsynning, thi vi læse ikke blot deraf, at Higelac er en historisk Person og hans frantske Tog en virkelig Begivenhed, men vi

*) Fortællingen om Toget finder man i Sæhms Danne-marks Historie 1ste Deel S. 330, men udførligere i den Kritiske Historie 7de (2det) Bind S. 375 Læg Cochilac, ventelig Kong Hilac, skrives Navnet mest, dog finder man ogsaa i en Afskrift Hrobdac, maakee forbi Gregor har hørt han kaldtes Hrædred, og, efter Grams Udsagn, ogsaa Gothilac, som da vilde siges Gothen Higelac (Got-Hilac).

ved ogsaa, i hvilket Tidrum de øvrige historiske
Personer og Tildragelser maa have hjemme, hvis
de i Digtet staae paa deres rette Plads, og vi skal
nu med Fornøielse see, at saavidt vi end kan kionne,
passer Alt saa godt sammen, som vi i noget Eids-
sagn kan vente, thi er Profulf Kolf, da Fulde han
jo netop regiere da Sigelac faldt, den ældgamle
Hrodgar maa jo tænkes inden den Tid at være død,
og en Son af Ottar (Kvils) skal jo i Upsal være
samtibig med Kolf i Leite. Regne vi nu et halvt
Aarhundrede tilbage, som vi see Diateren gjør, da
komme vi til Midten af det 5te Aarhundrede, som
den Tid da den gamle Halidan maa være død, og
hermed passer det aldeles, at Hengest, der gik til
Britannien 449, omtales som Helt i Halodans Tid.
At det nu vel maa være meer end et Aar, at den
gamle Etjalds og Euhms Regning stemmer saa
godt, synes aabenbart, og man tør da vel antage,
at ligesom de angelsachsiske Stægt-Registre have
med Beemund og Ufjo, Frevin og Wigge givet os en
mærkelig Oplysning i vor Oldhistorie, dette Digt,
med Gregors Hjelp, giver os en endnu bestemtere,
ved urolkelig at stadfæste Slutningen om Kols
Levetid i Begyndelsen af det 6te Aarhundrede.
Værdien af een eneste saadan fast Punkt i de bel-
gende Eidsagn, er, som Kyndige ved, uberegnelig,

men det kan man beregne, at om dette ogsaa var
Digtets hele historiske Udbytte, havde dog Nordens
Historiker Grund nok til inderlig at glæde sig over
dets Opbevarelse og endelige Udgivelse, og jeg Be-
tonning nok for mit Arbejde.

Her vil jeg standse, med den Bemærkning, at
uagtet vi ikke kiende noget til Digtets Vord, Jofur,
m. fl. ere dog saavel disse, som de fleste andre Navne
vitterlig nordiske, samt med den Bekjendelse, at
hvad der undree mig mest, er alle nordiske Sagns
Kædshed om en Helt, som Gotthen Bjovulf. Ti
tør jeg heraf slutte at han er digtet, men vel at
Navnet er anglsiferet, saa man vist frit kan tage
Bulf bort, og vil da ventelig engang finde ham
som en Vepo eller Boie, der ere belkiendte gothiske
Navne, ja maafee et Stykke af ham i Saks
Boe *).

Jeg ønsker naturligvis ikke, at Læseren skal
finde, dette er nok sagt om det gamle Kvad, men
jeg ønsker, at han maa finde sig befriet til, for det
Herse, at være tilfreds med hvad jeg kunde give, og

* Navnene Sigelac og Bistkan har jeg ingensteds fundet,
uden i de mereste Kongers Stamtavle, men derfor
kan de vel findes i Kæden.

